

BAKOS GYÖNGYI

Hét napig esik

(kedd) Belém harap, azt mondja, elképzeli, milyen lenne kitépni egy darabot belőlem. Ezt a darabot, vagy bármelyiket. Akármelyiket. Egy darabot. Belemélyeszi a fogát a bőrömbbe, a húsomba. Érzem a fájdalmat, de hagyom. Fáj. Tudom, hogy marad majd egy folt. Kék lesz, utána lila. Esetleg zöld. Végül sárga, mielőtt elmúlik. Nem hagy nyomot. eltűnik. Sose volt ott. A tükörben megnézem, amíg látszik. Naponta többször ellenőrzöm. Megnyomom és fáj. Valóságos.

(szerda) Olyan, mint Bukowski. Nem tudom, milyen volt Bukowski, de pont így képelem el. Ül velem szemben, keze a borospoháron, rám néz. Zavarban vagyok, igazából semmi okom rá. Azért vagyok zavarban, mert tetszik, ahogy néz, szuggesztív tekintete van. Undorító egy szó ez, hogy szuggesztív, de ez jut eszembe. Beszélek valamiről, nem emlékszem, miről, hallom a saját hangom, szerintem semmi értelme annak, amit mondok. Figyel rám, bólogat, válaszol, úgy tűnik, ő érti, miről beszélek. Vagy nem érti, nem is érdekli, de úgy tesz. Van, aki képes úgy tenni. Magamban Charlesnak hívom, meg is akarom kérdezni, hogy hívhatom-e így, mert pont olyan, mint Bukowski. Inkább nem kérdezem meg. Nem is tudom a nevét, bemutatkozásakor nem figyeltem. Jön a pincérnő, kövérekés, lassú mozgású, szőke haja vastag, fodros hajgumival van összefogva, legalább húsz éve itt dolgozhat. Vagy harminc. Kérek bort, Charles egy pálinkát. Bukowski whiskeyt inna, azt hiszem, ezt kimondom hangosan. Összehúszom a kabátom, megkérdezi, hogy fázom-e, mondom, hogy nem, pont jó így. Igazából nem tudom, hol vagyunk, vagy hogy találtam ide, hogy megyek haza. A pincérnő hozza az italokat, leteszi elé a pálinkát, mondom, hogy ez nem nekem lesz. Mosolyogva elnézést kér, vagy csak azt mondja, hogy ja, hosszan mondja az a-t, hogy jaaa. A vastag ujjával áttolja a poharat az asztalon. Elmegy. Charles azt mondja, hogy annyira ostoba ez a nő. Szeretem, ahogy azt mondja, ostoba. Szeretem, ahogy bármit mond, bizonyos hangokat megnyom, váratlan pillanatokban felviszi a hangsúlyt, a végtelenségig lehetne hallgatni, nem lenne unalmas. Egy idő után minden unalmas. Arra gondolok, hogy ma szerda van, pénteken találkozunk újra, nem tudom, erről beszélünk-e, de tudom, hogy pontosan így lesz. Annyi mindent akarok mondani még, de most haza kell mennem.

(csütörtök) A férfinak a vonaton olyan órája van, mint apámnak volt. Nem vagyok benne biztos, huszonhárom éve nem láttam apám óráját. Huszonhárom éve nem láttam apámat. Meghalt, nem tudom, mi lett az órájával. Néhány személyes tárgya

megmaradt, de ezekből egyet sem őrök. Miért nem őrök. Miért nincs erre igényem. Az óráját szívesen hordanám, most úgy érzem. Most érzem úgy, miközben nézem a férfit a vonaton. Bizonyos időközönként megrázza a csuklóját, zörög az óra. Nem nézek oda, hallom. Megrázza, mert odatapad, tapad a bőréhez, kellemetlen érzés. Meleg van, kánikula. Megy a klíma. Nincs olyan meleg. Úgy ülök, hogy szemembe süt a nap. Elhúzhatnám a függönyt. Becsukom inkább a szemem.

(péntek) Nem bírok aludni, melegem van, izzadok. Félek. Rosszat álmodom. Azt álmodom, hogy rengeteget írok. Ez nem rossz, nem ez a rossz. Az a rossz, hogy reggel leülök írni, és nem tudok. Villog a kurzor, *írálmárvalamit*. Pont így villog, ebben az ütemben, hogy ír-jál-már-va-la-mit. Tökéletes a fehér oldal, nem akarok írni semmit. Leütöm azt, hogy a. Kis a betű. El van rontva a fehérség, bele van piszkítva egy fekete a. Kitörlöm. Leírom, hogy A. Most naggyal. Nagy a. A magyar ábécé első betűje, A, a. A-val kezdődő szavak, például alma. Ablak. Ajtó. Ajtó, írta Szabó Magda. Az ajtó, egészen pontosan. Abigél, írta szintén Szabó Magda. Kitörlöm a nagy a-t. Visszaírom kicsivel. Bezárom mindent, jobb felső sarok, piros x. Menti a változásokat a(z) „Névtelen 1” dokumentumba, mielőtt bezárja? A módosításai elvesznek, ha nem menti azokat.

(szombat) Mindennap ugyanarra megyek haza, Andrásy út, Opera után balra, Hajós utca. Gyalog. Kocsival nem is lehet balra fordulni az Andrásyról a Hajós utcába, ha a Bajcsy felől jössz, semmiképp. Ha az Oktogon felől, akkor meg nem lehet jobbra, kint van a tábla, hogy behajtani tilos, kivéve engedéllyel vagy taxi. A Hajós utcába sehogy se lehet behajtani végül is, illetve csak engedéllyel vagy taxival. Ezt azért tudom ilyen pontosan, mert egyszer behajtottam, a rendőr megállított, elmondta, hogy ezt nem szabad, nincs engedélyem és nem vagyok taxi, fizetnem kell. Nem csak egyszer hajtottam be, többször is, de egyszer vett észre a rendőr, megbüntetett. Prágában például van olyan, hogy változnak a közlekedési táblák, mindennap átmész az alagúton, szombatra kicserélnék egy táblát, nem figyeled, miért figyelned, rutinból mész. A rendőr elmondja, hogy hétvége van, ma nem lehet bejönni, fizess ötszáz koronát. Csehül mondja, te nem beszélsz csehül, ő nem beszél semmilyen más nyelven, nem tudod, hogy hogyan, de megérted, pontosan megérted, hogy mi van. Az autópályán megbüntetnek azért, mert kint van a lejárt pályamatrixa, az érvényes is ott van mellette, hiába mondod. Le kell szedni a lejártat, csak egy lehet kint, ez a szabály, az ő országuk, itt így kell. Nem tudom, miért a Hajós utcán megyek haza, ha bárki megkérdezné, azt mondanám, erre rövidebb. Soha nem kérdezi meg senki, de van rá kész válaszom, erre rövidebb, valószínűleg tudom, hogy nem így van.

(vasárnap) Vége a temetésnek. Ismeretlen emberek jönnek ide, részvétet nyilvánítanak. Nem értem, erre mi szükség van. Milyen arcot kell vágni? Gyászosat? Odajönnek, sajnálják, én meg megköszönöm. Köszönöm, hogy sajnálsz. Osztozom a fáj-

dalmadban, van, aki ezt mondja. Osztozik benne. Akkor nekem kevesebb marad? Be kellett menni a hamvakért a temetkezési vállalkozóhoz. Plusz húszezerért kihozták volna, alig két kilométerre. Inkább elmegyünk érte. Az autóban a hátsó ülésre rakjuk az urnát. Be kell kötni? Kérdezem. Először komolyan gondolom. Mosolygok. És ha legurul? Fogom a kezemben. Vajon jól fogom? Hogy illik fogni egy urnát? Hogy kell jól az ölemben tartani egy halottat?

(hétfő) Mondjuk, miért ne mehetnék hétfőn moziba, egyedül. Művészmoziba, illetve a Művész moziba. Eldöntöm, hogy elmegyek hétfőn este a Művész moziba, veszek útközben egy giroszt. Hagyma, csípős mehet. Csirke vagy borjú, kérdezi az eladófiú, kezében hatalmas bárd, melyik állatot választom, abból vág nekem. Csirke. Egy csirke minden. Jobbra fordul, körülbelül öt másodperc alatt lenyes egy adag húst, naponta háromszázszor teszi ezt meg. Elvitelre kérem-e, készpénz vagy kártya, esetleg desszertet mellé. Nem. Akkor üdítőt? Nem kérek azt sem, megköszönöm udvariasan, hogy nem kérek. Lehet, hogy naponta ezer giroszt is készít, de háromszáznál biztos többet. Ez nem girosz. Döner, mert török. A törökök és a görögök vitatkoznak, hogy ki találta ki a giroszt, ezt egy török mesélte nekem, illetve ő azt mesélte, hogy a girosz török, csak a görögök ellopták, innen gondolom, hogy vitatkoznak ezen. Szerintem a girosz görög, a döner török, mindkettőt szeretem, igazából majdnem ugyanaz, végül is így mindenkinek van girosza, de ennél biztos, hogy bonyolultabb az egész. Volt egy félgörög szerelmem, a Görög, csak így hívtam. Ő sosem mesélt ilyenekről. Nem csak a girosz problémás, azt se tudják eldönteni, hogy Ciprus kié legyen, ezért két Ciprus van, két girosz van. Nem adnak semmi jót a moziban, vagy nincs is kedvem filmezni. Ha Ciprus görög lakta részéből levelet akarsz küldeni a sziget török felére, az úgynevezett Észak-Ciprusra, akkor elviszik a levelet először Törökországba, majd onnan vissza a szigetre. Nem tudom, ez igaz lehet-e. Nincs átjárás állítólag a két rész között, katonák állnak a határnál, senki se léphet be a görög Ciprusból a török Ciprusba. Lehetetlen jól enni a dönert, potyog belőle a hús, lecsöppen a szósz a kabátomra. Egy fiú mezítláb sétál a körúton. Rövidnadrág, póló, se papucs, se cipő, meztelen a talpa. Április van, aránylag jó idő, meleg mondjuk nincs, nagy sál van rajtam, megigazítom, észreveszem, hogy beleesett egy salátadarab. Ez egy kétmillió város, miért van mezítláb. Üres a keze, táska se, egyáltalán nincs nála cipő, nem is volt. Csapatban vannak, a többieken van cipő. Angolul beszélnek, azt hiszem, amerikai angol, de elbizonytalanodom, miért nem tanultam meg rendesen angolul, akkor nem lennék bizonytalan. Egyértelműen amerikai angol. Sokáig előttem sétál mezítláb, nagyon hangosan beszélnek. Érzem, hogy kezd fájni a lábam, olyan érzés, mintha én is mezítláb lennék, minden apró kavics a talpamba áll, ez rossz. Nem áll bele, csak úgy érzem. Régen anyám a lábamra kötötte a papucsot, állítólag lerúgtam mindig, szerettem mezítláb lenni. Szeretek most is, nem pont most a Nagykörúton, hanem otthon vagy a homokban. Forró betonon a strandon. Nem is járok már strandra, tehát az nem most volt. Mondjuk Cipruson a

homokban jó, vajon görög vagy török homok. Leginkább apró kavics, a török oldalon vannak igazi homokos tengerparti részek, azt mondják, egyszer megnézem. Csörög a telefonom, egy barátnőm hív, régen együtt dolgoztunk, úgynevezett kolléga, ott lettünk barátnók. Megkérdezi, beülünk-e egy kávéra. Jó, hogy nem volt érdekes film a moziban. Bemegyek a kávézó mosdójába, megigazítom a sminkem, amíg ideér. Magamra zárom a vécéajtót, kistükör, púderezek, ne lásson senki. Nem tudom, van-e ennek értelme, befújom magam parfümmel, szájfény, és máris jobb. Ha jobban érzem magam tőle, akkor van értelme. Pisilek is, ha már itt vagyok, bár csak sminkelni akartam. Eszembe jut, milyen lenne vécében baszni. Kavargatjuk a kávé, hozzá süti, olcsóbb, ha együtt veszed, kávé-süti menü. Másfél-két órát beszélgetünk, nem tudom, miről, nem vagyok jó barátnő, sokat bólogatok, ásítanom kell folyamatosan. Egyszer megbeszéltük a Göröggel, hogy hétfőn együtt ebédelünk, és leszopom a vécében. Megyek hazafelé a metrón, bűdösek az emberek, legtöbbször étel-szag. Olaj. Bundás kenyér, rántott hús. Amikor anyám pörköltöt főzött a panelban, az volt a legrosszabb, bevittem a kabátomat az előszobából, ne legyen bűdös, tudtam, hogy belemászik a ruhámba a szag, anyám haragudott ezért. Azt mondta, kényes vagyok, pedig én csak szerettem jó illatú lenni.

